

TRIBUNAL DE JUSTICIA DE LAS COMUNIDADES EUROPEAS
SOUDNÍ DVŮR EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ
DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS DOMSTOL
GERICHTSHOF DER EUROPÄISCHEN GEMEINSCHAFTEN
EUROOPA ÜHENDUSTE KOHUS
ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
COURT OF JUSTICE OF THE EUROPEAN COMMUNITIES
COUR DE JUSTICE DES COMMUNAUTÉS EUROPÉENNES
CÚIRT BHREITHIÚNAIS NA gCÓMHPHOBAL EORPACH
CORTE DI GIUSTIZIA DELLE COMUNITÀ EUROPEE
EIROPAS KOPIENU TIESA

LUXEMBOURG

EUROPOS BENDRIJŲ TEISINGUMO TEISMAS
EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK BÍRÓSÁGA
IL-QORTI TAL-ĠUSTIZZJA TAL-KOMUNITAJET EWROPEJ
HOF VAN JUSTITIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN
TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI WSPÓLNOT EUROPEJSKICH
TRIBUNAL DE JUSTIÇA DAS COMUNIDADES EUROPEIAS
SÚDNY DVOR EURÓPSKÝCH SPOLOČENSTEV
SODIŠČE EVROPSKIH SKUPNOSTI
EUROOPAN YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN
EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS DOMSTOL

WYROK TRYBUNAŁU

z dnia 15 lipca 1963 r.*

W sprawie 25/62

Przedsiębiorstwo Plaumann & Co., Hamburg,

reprezentowane przez H. Ditgesa, adwokata w Kolonii,

z adresem do doręczeń na nazwisko p. Audry, Fédération des commerçants, 8,
avenue de l'Arsenal, w Luksemburgu,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej,

reprezentowanej przez H. Ehringa, doradcę prawnego wspólnotowych organów
wykonawczych, działającego w charakterze pełnomocnika,

wspieranego przez E. Steindorffa, profesora prawa na Uniwersytecie w Tybindze,
z adresem do doręczeń na nazwisko H. Manzanarès, sekretarza służby prawnej
wspólnotowych organów wykonawczych, 2, place de Metz, w Luksemburgu,

strona pozwana,

mającej za przedmiot:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji nr S III 03079 z dnia 22 maja 1962 r. w sprawie odmowy zezwolenia Republice Federalnej Niemiec na częściowe zawieszenie opłat celnych od „mandarynek i klementynek świeżych” importowanych z państw trzecich;

* Język postępowania: niemiecki.

– wypłatę odszkodowania w wysokości 39 414,01 DM.

TRYBUNAŁ,

w składzie:

A. M. Donner, prezes,

L. Delvaux i R. Lecourt, prezesi izb,

Ch. L. Hammes, R. Rossi (sprawozdawca), A. Trabucchi i W. Strauß, sędziowie,

rzecznik generalny: K. Roemer,

sekretarz: A. Van Houtte,

wydaje następujący

Wyrok

[...]

Motywy

I – W przedmiocie wniosku o stwierdzenie nieważności

Co do dopuszczalności

Zważywszy, że zgodnie z art. 173 akapit drugi traktatu EWG „każda osoba fizyczna lub prawna może wnieść [...] skargę na decyzje, których jest adresatem, oraz na decyzje, które mimo przyjęcia w formie [...] decyzji skierowanej do innej osoby dotyczą jej bezpośrednio i indywidualnie”;

że zdaniem pozwanej słowa „innej osoby” użyte w tym akapicie nie oznaczają państw członkowskich występujących w roli władzy publicznej, w związku z czym jednostkom nie przysługuje prawo do skargi o stwierdzenie nieważności przeciwko decyzjom Komisji lub Rady skierowanym do tego rodzaju adresatów;

że jednakże art. 173 akapit drugi traktatu dopuszcza skargi jednostek na decyzje skierowane do „innej osoby”, które dotyczą ich w sposób bezpośredni i indywidualny, lecz że artykuł ten nie określa ani nie ogranicza zakresu tego pojęcia;

że sformułowanie i dosłowny sens wspomnianego postanowienia uzasadniają jak najszerszą jego interpretację;

że ponadto postanowień traktatu dotyczących prawa jednostek do sądu nie wolno interpretować w sposób zawężający;

że wobec tego, w braku wyraźnego postanowienia w traktacie, ograniczeń w tym zakresie nie można domniemywać;

że w związku z powyższym twierdzenia pozwanej nie można uznać za zasadne;

zważywszy, że pozwana utrzymuje poza tym, iż zaskarżona decyzja jest ze swej natury rozporządzeniem, wydanym w formie decyzji indywidualnej, i z tego względu nie podlega zaskarżeniu przez jednostki, podobnie jak akty normatywne o charakterze generalnym;

że jednakże z art. 189 i 191 traktatu EWG wynika, iż decyzja charakteryzuje się ograniczoną liczbą adresatów, do których jest skierowana; że stwierdzenie, czy chodzi o decyzję, wymaga zatem ustalenia, czy rozpatrywany akt dotyczy określonego kręgu podmiotów;

że sporna decyzja skierowana została do rządu Republiki Federalnej Niemiec i zawiera odmowę zezwolenia mu na częściowe zawieszenie opłat celnych od określonych towarów importowanych z państw trzecich;

że w związku z tym zaskarżony akt należy uznać za decyzję skierowaną do określonego podmiotu i wiążącą tylko w stosunku do niego;

zważywszy, że w myśl art. 173 akapit drugi traktatu jednostki mogą wnosić skargi o stwierdzenie nieważności na decyzje, które, jakkolwiek skierowane do innej osoby, dotyczą ich bezpośrednio i indywidualnie, lecz że zdaniem pozwanej w niniejszej sprawie sporna decyzja nie dotyczy skarżącej w sposób bezpośredni i indywidualny;

że należy w pierwszej kolejności ustalić, czy spełniona została druga przesłanka dopuszczalności, gdyż badanie, czy wspomniana decyzja dotyczy skarżącej bezpośrednio, jest zbędne, jeżeli nie dotyczy jej ona indywidualnie;

że podmioty inne niż adresaci decyzji mogą utrzymywać, iż decyzja ta dotyczy ich indywidualnie, tylko wtedy, gdy ma ona wpływ na ich sytuację ze względu na szczególne dla nich cechy charakterystyczne lub na sytuację faktyczną, która odróżnia je od wszelkich innych osób i w związku z tym indywidualizuje w sposób podobny jak adresata decyzji;

że w niniejszej sprawie sporna decyzja wpływa na sytuację skarżącej jako importera klementynek, to znaczy ze względu na działalność gospodarczą, jaką w dowolnym momencie może prowadzić dowolny podmiot i która w związku z tym nie wyróżnia skarżącej, z punktu widzenia zaskarżonej decyzji, w sposób podobny jak adresata tej decyzji;

że z powyższych powodów wniosek o stwierdzenie nieważności należy uznać za niedopuszczalny.

II – W przedmiocie wniosku o odszkodowanie

Co do dopuszczalności

Zważywszy, że zdaniem pozwanej niniejszy wniosek, sformułowany po raz pierwszy w replice, został zgłoszony po terminie, jest więc zgodnie z art. 38 § 1 lit. d) regulaminu niedopuszczalny;

że jednakże skarżąca wniosła w skardze o stwierdzenie ewentualnej szkody wynikającej z zaskarżonej decyzji; że w trakcie procedury pisemnej i ustnej uściśliła przedmiot tego wniosku i określiła wysokość szkody;

że wniosek o odszkodowanie można zatem uznać za możliwe do przyjęcia rozwinięcie żądań zawartych w skardze; że jest on w związku z tym dopuszczalny, zgodnie ze wspomnianym art. 38 § 1 lit. d).

Co do istoty

Zważywszy, że wniosek skarżącej ma na celu uzyskanie odszkodowania w wysokości odpowiadającej kwocie opłat celnych i podatku obrotowego, jaką skarżąca zmuszona była uiścić w związku z decyzją, w odniesieniu do której złożyła jednocześnie wniosek o stwierdzenie nieważności;

że w tej sytuacji należy uznać, iż twierdzenie skarżącej, jakoby poniosła szkodę, oparte jest na tej decyzji i że wniosek o odszkodowanie ma w rzeczywistości na celu cofnięcie w odniesieniu do skarżącej skutków prawnych spornej decyzji;

zważywszy, że w niniejszej sprawie nie stwierdzono nieważności zaskarżonej decyzji;

że akt administracyjny, którego nieważności nie stwierdzono, nie może stanowić zawinionego działania na szkodę jednostek; że jednostki te nie mogą zatem domagać się odszkodowania z tytułu takiego aktu;

że Trybunał nie może w drodze procedury odszkodowawczej wydawać orzeczeń cofających skutki prawne decyzji, których nieważności nie stwierdził;

- 1 że wniosek skarżącej należy zatem oddalić jako bezzasadny.

III – W przedmiocie kosztów

Zważywszy, że w myśl art. 69 § 2 regulaminu kosztami zostaje obciążona strona przegrywająca sprawę;

ze stronę skarżącą, która przegrała sprawę, należy obciążyć kosztami postępowania;

uwzględniając akta sprawy;

po zapoznaniu się ze sprawozdaniem sędziego sprawozdawcy;

po zapoznaniu się ze stanowiskiem stron;

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego;

uwzględniając art. 173 akapit drugi, art. 176, 189, 191 oraz 215 akapit drugi Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Gospodarczą;

uwzględniając Protokół w sprawie statutu Trybunału Sprawiedliwości, załączony do Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Gospodarczą;

uwzględniając regulamin Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich, a w szczególności art. 69 § 2;

TRYBUNAŁ,

odrzucając wszelkie żądania dalej idące lub przeciwne, orzeka, co następuje:

- 1) Wniosek o stwierdzenie nieważności zostaje odrzucony jako niedopuszczalny.**
- 2) Wniosek o odszkodowanie zostaje oddalony jako bezzasadny.**
- 3) Strona skarżąca zostaje obciążona kosztami postępowania.**

Sporządzono i orzeczono w Luksemburgu w dniu 15 lipca 1963 r.

Donner

Delvaux

Lecourt

Hammes

Rossi

Trabucchi

Strauß

Odczytano na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 15 lipca 1963 r.

Sekretarz

Prezes

A. Van Houtte

A. M. Donner